

Persze, mindig voltak, akik kedvező örökletes tulajdonságaiknak köszönhetően, még ötvenen túl is normálisan néztek ki. (Az önmérsékletet – mint az emberi külső megőrzésének lehetséges forrását – írókról lévén szó, inkább nem említem.) Mondjuk Krúdy Gyula vagy Bródy Sándor.

Mikszáth sajnos nem tartozott közéjük. Rossz nézni azt a kései képét, ahol a sliccén az egyik gomb nincsen begombolva. Beteg volt, megviselt; a körülötte lévőeknek: a fényképésznek és segédeknek kellett volna észre venniük azt, hogy ez nem egy sikerült kép. Lehet, hogy Mikszáthnál is öregebbek, betegebbek voltak? Talán ezért nem látták?

Még szerencse, hogy készültek róla olyan képek is, amelyek normális embernek mutatják őt: élőnek, tettere késznek, nem haldoklónak. A már-már magatehetetlen öregnek ábrázolt (valójában sohasem volt az!) Mikszáthtal szemben, én inkább az ereje teljében lévő ifjút állítanám előtérbe.

Kántor Zsolt

## *A víz elégiája*

Elaltattam egy esőcseppet,  
a tenyeremben.

A lézer-szikkével felhasítottam a vízhúst,  
föltárukt a „H kettő ó” anatómiája.

Érett eső-vér csurgott  
a papírlapra.

Legalább kétezer éves gének voltak benne.

Az ég kékje ragyogott  
a rostok között. Mint csillámló zselé.

Egy anya-hangya pumpálta  
az időt a vérereibe.

Öröknek tűnt,  
ahogy ketyegett az óramű a központi DNS  
bal pitvarában, este lett.

Azután szépen visszavarrtam,  
majd Tóth Árpádnak levélben föladtam.

# Az inspiráció-intuíció parabola

Tandori Dezsőnek

Birtokol az elvont. Éjjeli szavak szállnak a rítus peremére, hogy megértsék a vágyakat. A menés fantáziája. A szájba bedobott mondat. Bíbelődés-figurák. fragmentum, véletlen-szilánk. Apró szeminárium, agyi élvezés. A hiány figyelme irántunk. A praxis csak egy alternatíva. Görbe tér. Kő, sárgaréz, selyem, barackmagból faragott szobor. A kép után a képtelenben találsz meg. Ahol nincs végesség, a nemlét egy gyűrű, ami a vízben elmerül. Az idő elveszi tőlünk a kérdéseket. És felteszi őket a közösségi oldalra az égben.

Szakállas Zsolt

## Ármány

Inkubátorok, nosza, elő a szarvakkal,  
legyen kérge is a húsnak,  
a fixálódó pontok csupán balga tévedései a sorsnak,  
kiszórom hát az áporodott íjakat a riadalom zsebesei  
elő;  
gilisztákba göngyölöm másokat dicsérő okleveleim, fölcsemetem a járandóságot is,  
ha kell,  
tüntessenek az elhasznált kuponok, ne mindig én,  
nyivákoljanak a tagbaszakadt bunkók, ne mindig  
én,  
kosarat, ha kapok: előkészítem viháncoló petesejtjeidet az egymást tékozló ünnepekre,  
az se számít, ha medáliáid gyártó cége rám förmed,  
az se számít, ha gügyögéseid céltáblája rászédettség.  
Ó, dübörgő varázsvesszői az elvtelenségnek,  
hogy légiónk gyarapodása a romlott körcikkek sanda nézésétől függ!

De elringatom megvadult indáimat, el, biz' én,  
de hamar kiásatom a sírom, ki, biz' én, egy bölintással elérve,  
hogy a hallókészülékeket kiúzzák végre  
az agyonostorozott zsinagógából.

## EGY PECHES NAP

Aznap fordítva gyűjtöttem meg  
a cigarettám,  
aznap érettségizés közben a vizsgabizottság bólogató elnöke rockernek minősített,  
aznap számháborút játszottam egy mókussal, aki felfedezte, hogy fejtetőmön  
egy diadalív ásít,  
aznap egy öntelt kukac kúszott végig a hátgerincemen,